

[Aksel Møller.]

Jeg har selv prøvet på at ride et forslag op. Den højtærede finansminister afviste det med en henvisning til — jeg tror, han udtrykte sig således — den fortræffelige måde, hvorpå det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard havde polemiseret mod mit forslag. Jeg vil have lov til at sige, at det volder politisk sjældent nogen vanskelighed at finde svagheder i forslag, der bliver fremsat, i tanker, der bliver stillet til disposition, men en moralsk grund for at påvise sådanne svagheder, for at afvise positive tanker, må jo dog være, at man har noget andet at stille i stedet. Jeg har ikke hørt, at der fra nogen side er anvist nogen anden udvej. Jeg mener derfor, det er alt for billigt at prøve på uden videre at affærdige dette forslag.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard bærer sig ad på den måde, at han taler om, at mit forslag er et forslag om en bunden opsparing, og bunden opsparing har vi haft nok af, siger han, fordi det er veksler på fremtiden — og han ved da bedst, hvordan det forholder sig med bunden opsparing, eftersom han har været fader til nogle af disse ordninger. Hvad er imidlertid sandheden om dette forslag? Det er, at det er en bunden nedsættelse af de byrder, som i dag hviler på befolkningen, og ikke som de tidligere bundne opsparinger en forøgelse af byrderne. Jeg kan ikke forlange af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som har et liberalt ben og et socialistisk ben at stå på, at han skal forstå mine betænkeligheder, mit partis betænkeligheder ved, at staten samler overskud op, som den derefter bruger til at lede en ganske bestemt investeringspolitik, og som vi andre, i det øjeblik det er samlet op, må se på bevirker en formindskelse af de private erhvervs mulighed for investeringer. Det kan jeg ikke vente; men jeg kunne da vente, at det ærede medlem ville have opmærksomheden henledt på, at man igennem en bunden skattelettelse vil komme til at påvirke omkostningsniveauet i landet. Det kan dog ikke blive ved med at gå med disse stigende omkostninger. Erhvervene kan ikke bære dem, og staten, det offentlige i det hele taget, kan ej heller bære dem. Enhver, der får forbedret sin lønning i kraft af dette system, ved, at

han løftes højere op på skatteskalaen og må bære større byrder af den grund, og at han aldrig vil være i stand til at indhente udgiftsstigningen.

Jeg synes, det er alt for let, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard bærer sig ad, når han afviser dette forslag. Er det en væksel på fremtiden, er det da i alt fald en væksel, hvortil der er noget modsvarende, nemlig de penge, der er indsat i banker og sparekasser, og som anvendes til udlån i rentable virksomheder — og det er jo også meningen. Derfor synes jeg ikke, man kan tale om, at det er en væksel på fremtiden. Det er snarere en mulighed for at betale de veksler på fremtiden, som det høje ting gang på gang må udstede, og som det ikke kan skaffe dækning for, før det fører en økonomisk politik, som forbedrer landets indtjeningssevne.

Hvad vil det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sætte i stedet? Det ærede medlem taler om, at han — ligesom andre, forstår jeg — vil opmuntre opsparingen, og han siger (sp. 129), at der er gjort tilløb til det allerede fra regeringens side:

„... og nu sidst ved eksperimentet med prisreguleret forsikring, men vi tror, at arbejdet må gøres over en endnu bredere front, så man kalder på opsparing under flere former.

Det radikale venstre har derfor i skatteudvalget foreslået en særlig form for skattelettelse for små sparere, således at skatteydere under en vis indkomst, som har sparebeløb stående i banker og sparekasser, fritages for i deres indkomstansættelser at medregne renten af disse sparebeløb inden for et rentebeløb af f. eks. 500 kr.“

Hvor har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremsat det forslag? Ingen erindringer, at det er fremsat i skatteudvalget. Hvad er det for et forslag? Det er et forslag, der praktisk talt er fuldstændig identisk med et forslag, som venstre og det konservative folkeparti stillede ved behandlingen af ligningslovforslaget, men som dengang ikke fandt nåde for det ærede medlems øjne. Mon ikke det ærede medlem har forvekslet dette forslag med en drøm om et eget initiativ i denne sag? I alt fald er den front, hvorfra han ville hente denne opsparing, bredere i det konservative-venstre forslag